

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122201368
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8122201368.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Romana Lajoša, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpenej: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 863 017, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalobkyne a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20Csp/19/2022-119 zo dňa 28.10.2022, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I..

II. Z r u š u j e rozsudok vo výrokoch II. a III. a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia neprijateľnosti špecifikovaných zmluvných podmienok uvedených v zmluve o splátkovom úvere č. 0503997252 zo dňa 09.01.2017.

2. Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, takto:

„I. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o splátkovom úvere č. 0503997252, zo dňa 09.01.2007, v časti II. Záverečné ustanovenia, bod 2., v znení: „Dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami Úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené Zverejnením, za ktorých sa Bankový produkt v zmysle Úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Pre účely Úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané Bankou s účinnosťou od 1.8.2002 a Úverovými podmienkami Obchodné podmienky Banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom s účinnosťou od 1.2.2006. Dlžník ďalej vyhlasuje, že bol Bankou informovaný o skutočnostiach podľa § 37 ods. 2 Zákona o bankách.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 33,34%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa uzatvorila so žalovanou dňa 09.01.2007 zmluvu o splátkovom úvere č. 0503997252, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 100.000,- Sk (3.319,39 eur), ktorý sa zaviazala splácať v mesačných splátkach vo výške 1.482,- Sk (49,19 eur). Strany si dohodli ročnou úrokovú sadzbu 11,60 %, RPMN bola 14,16 % a konečná splatnosť úveru dňa 20.12.2016.

4. V časti I. Základné podmienky, je uvedená podmienka v znení: „Poplatok za poskytnutie Úveru: 2.000,00 Sk, / z prostriedkov Úveru, Poplatok za správu Úveru: 60 Sk / mesačne.“

5. V časti II. Záverečné ustanovenia, bod 2., je uvedené: „Dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami Úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené Zverejnením, za ktorých sa Bankový produkt v zmysle Úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Pre účely Úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané Bankou s účinnosťou od 1.8.2002 a Úverovými podmienkami Obchodné podmienky Banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom s účinnosťou od 1.2.2006. Dlžník ďalej vyhlasuje, že bol Bankou informovaný o skutočnostiach podľa § 37 ods. 2 Zákona o bankách.“

6. V časti II. Záverečné ustanovenia, bod 4, je uvedené: „Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka, spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.“

7. Žalobkyňa pri výsluchu pred súdom prvej inštancie uviedla, že o týchto podmienkach v čase uzatvorenia zmluvy nevedela a chce, aby to bolo teraz zo strany žalovanej vysporiadané. Mala na mysli poplatok, keďže nevedela, že to vyjde toľko peňazí. Súrne potrebovala pôžičku, preto nad tým nerozmýšľala, aké sú tam podmienky. Týmto úverom vyplatila druhú pôžičku. Rozhodnutie jej bude slúžiť ako zadosťučinenie po rokoch.

8. Rozhodnutie súd prvej inštancie právne zdôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 až 3, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení od 01.05.2007 do 30.09.2007, čl. 3 ods. 3, čl. 6 ods. 1 smernice rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 298 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

9. K prípustnosti podanej žaloby súd prvej inštancie uviedol, že naliehavý právny záujem žalobkyne ako spotrebiteľky na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky je daný, a to bez toho, aby musel byť osobitným spôsobom preukazovaný, keďže vyplýva priamo zo zákona, najmä z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V nasledujúcom rozsahu súd prvej inštancie posudzoval neprijateľný charakter namietaných zmluvných podmienok.

10. K poplatkom za správu úveru a poskytnutie úveru poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2022, sp. zn. 7Cdo/294/2019, v ktorom sa dovolací súd zaoberal poplatkom za poskytnutie úveru, a v ktorom uviedol: 20. V zmysle rozsudku SD EÚ vo veci C-621/17 z 03.10.2019 „Čl. 4 ods. 2 a čl. 5 smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne, nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsob ich výpočtu a dátum ich splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnota dotknutých súm.“ 21. Dovolací súd poukazuje na to, že z označenia sporného poplatku vyplýva, že ide o poplatok za poskytnutie úveru, t.j. za úkony na strane veriteľa, ktoré sú nevyhnutné pre uzavretie zmluvy, a ktoré sú jeho internou záležitosťou a súčasťou jeho nákladov, teda za úkony veriteľa súvisiace s poskytnutím úveru ako vypracovanie zmluvy a jej uzavretie a pod. Poplatok za poskytnutie úveru teda predstavuje cenu za poskytovanie služby veriteľom, pričom možnosť jeho uplatňovania pripúšťa zák. č. 129/2010 Z.z. a táto možnosť vyplýva aj z judikatúry SD EÚ. Nemožno teda v súvislosti s dojednaním poplatku za poskytnutie úveru dospieť k záveru o existencii nekalej zmluvnej podmienky. 22. Nemožno opomenúť tú skutočnosť, že bolo na dovolateľovi, ktorý mohol posúdiť hospodárske dôsledky vyplývajúce zo Zmluvy, či ju uzavrie, a ak sa mu poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol v Zmluve vyjadrený určito, jasne a zrozumiteľne, javil vysoký, nič mu nebránilo obrátiť sa na iný subjekt. Dovolací súd má za to, že nemožno tolerovať, aby dovolateľ, ktorý vopred vedel, že bude musieť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru a zároveň poznal jeho výšku, Zmluvu aj napriek tomu uzavrel, teda s poplatkom a jeho výškou súhlasil, následne zaujal stanovisko, že poplatok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.“

11. Súd prvej inštancie poukázal na to, že sporné poplatky v zmluve sú vyjadrené jasne, určito a zrozumiteľné, a vzhľadom aj k výške k úveru nemožno dospieť k záveru o ich neprimeranosti a neprijateľnosti. S poukazom na názor najvyšších súdnych autorít, a to Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2022, sp. zn. 7Cdo/294/2019 a Súdneho dvora EÚ vo veci C-621/17 z 03.10.2019, preto dospel k záveru, že poplatky nie sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou a žalobu v tejto časti zamietol.

12. K zmluvnej podmienke o použití Obchodného zákonníka poukázal súd prvej inštancie opätovne na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2022, sp. zn. 7Cdo/294/2019, v ktorom dovolací súd uviedol: „K dohode o uplatnení Obchodného zákonníka považoval dovolací súd za nevyhnutné doplniť, že aj napriek tomu, že vzťah založený Zmluvou je absolútnym obchodnoprávnym vzťahom v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, ide o právny vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou. Ak teda spotrebiteľská zmluva odkazuje na aplikáciu Obchodného zákonníka, tento sa bude aplikovať v prípade, ak bude mať za následok priaznivejšie podmienky pre spotrebiteľa. V dôsledku toho, ak by došlo k rôznej právnej úprave rovnakého inštitútu, napr. premlčacej lehoty, tak Občianskym zákonníkom ako aj Obchodným zákonníkom, tak by sa aplikovala občianskoprávna úprava upravujúca tento inštitút pre spotrebiteľa výhodnejšie a naopak napr. pri uznaní záväzku začína plynúť v režime Obchodného zákonníka 4-ročná premlčacia doba, kým v režime Občianskeho zákonníka až 10-ročná premlčacia doba, tak by sa aplikovala obchodnoprávna úprava.“

13. Vychádzajúc z uvedeného rozhodnutia sa súd prvej inštancie stotožnil so žalovanou, že napadnuté zmluvné dojednanie o voľbe Obchodného zákonníka nijako nevylučuje ani neobmedzuje § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže sa použije Obchodný zákonník s prednostnou aplikáciou tých ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré určitú právne významnú otázku riešia odlišne od ustanovení Obchodného zákonníka, a to priaznivejšie pre spotrebiteľa. Je preto vylúčené, aby takéto zmluvné dojednanie samo osebe mohlo znevýhodňujúco pôsobiť na hmotnoprávne postavenie spotrebiteľa, a teda aby sa jednalo o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

14. Žalobkyňa sa domáhala aj určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a to V časti II. Záverečné ustanovenia, bod 2., kde je uvedené: „Dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami Úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené Zverejnením, za ktorých sa Bankový produkt v zmysle Úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Pre účely Úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané Bankou s účinnosťou od 1.8.2002 a Úverovými podmienkami Obchodné podmienky Banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom s účinnosťou od 1.2.2006. Dlžník ďalej vyhlasuje, že bol Bankou informovaný o skutočnostiach podľa § 37 ods. 2 Zákona o bankách.“

15. Prvoinštančný súd poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Kežmarok pod sp. zn. 9C/2/2014 zo dňa 16.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.04.2017 pod sp. zn. 20Co/41/2016, bola predmetná zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú. Bolo konštatované, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka, ktorá má za následok, že na spotrebiteľa je de facto prenášané dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzavretia úverovej zmluvy. Práve skryté prenesenie dôkazného bremena má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potencionálnemu uplatneniu jeho práva na súde a u iných štátnych orgánov, keďže spotrebiteľ už len v dôsledku predmetnej zmluvnej podmienky môže byť odradený od prípadného podania podnetov alebo návrhov štátnym orgánom. Súd sa stotožňuje s právnym posúdením danej zmluvnej podmienky v spomínanom rozsudku s tým, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je neprijateľné, aby bolo na spotrebiteľa zmluvnou podmienkou prenášané dôkazné bremeno oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a splnenia si povinností veriteľa zo zákona. Uvedenú zmluvnú podmienku možno zahrnúť do tzv. čierneho zoznamu neprijateľných podmienok demonštratívne vymenovaných v § 53 od. 4 Občianskeho zákonníka a to pod podmienku uvedenú pod písm. ll. V zmysle tohto ustanovenia za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve sa považujú ustanovenia, ktoré obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukládajú spotrebiteľovi povinnosť niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana Súd preto žalobe v tejto časti vyhovel.

16. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods.2 Civilného sporového poriadku. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti určenia jednej neprijateľnej zmluvnej podmienky, t.j. v časti 33,33 % a žalovaná v časti 66,67 %. Úspech žalovanej, ktorý prevyšuje úspech žalobkyne, je preto 33,34 %. Keďže súd nezistil žiaden dôvod hodný osobitného zreteľa, priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34 %.

17. Proti II. a III. výroku tohto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenie veci.

Uviedla, že neprijateľnosti poplatkov sa domáha podľa § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka, keďže je neoprávnená požiadavka, aby spotrebiteľ platil za niečo, čo je pre banku zákonná povinnosť. K neprijateľnosti poplatku za poskytnutie úveru a poplatku za správu úveru poukázala žalobkyňa na početnú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, ktorá podporuje jej tvrdenia.

K zmluvnej podmienke, týkajúcej sa aplikácie obchodného zákonníka, žalobkyňa uviedla, že napadnuté ustanovenie zmluvy neponúka možnosť voľby medzi Občianskym zákonníkom a Obchodným zákonníkom podľa priaznivejších podmienok pre spotrebiteľa, ale požaduje právnu úpravu podľa Obchodného zákonníka ako výlučnú právnu úpravu. Aj v tejto veci žalobkyňa v podanom odvolaní poukázala na vybranú rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Prešove v obdobných veciach.

Navrhla rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalobkyňa zároveň podala podnet na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor Európskej únie s otázkou: „Či Smernica Rady 93/13/EHS a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-621/17 zo dňa 3.10.2019 bránia tomu, aby podľa Slovenského práva, a to podľa § 53 ods. 4 písm. t) OZ, podľa ktorého: „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa“, boli poplatky za poskytnutie úveru a za správu úveru, o aké ide vo veci samej, považované za neprijateľné zmluvné podmienky.

18. Proti I. a III. výroku tohto rozsudku podala odvolanie žalovaná, namietajúc že súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou užitočnosti a praktickej potreby žalobného návrhu na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, resp. sa touto otázkou zaoberal len cez prizmu naliehavého právneho záujmu. Žalobkyňa neuplatnila žiaden reštitučný alebo satisfakčný nárok, ktorý by mal rezultovať z použitia zmluvných podmienok.

Žalovaná nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že návrh na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok je akýsi osobitný druh žalobného petitu, ktorý nezodpovedá žiadnemu z typov žalôb vypočítaných v § 137 Civilného sporového poriadku. Obstáť nemôže ani právny názor súdu, že prípustnosť žalobného návrhu vyplýva z ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z.. Napokon, procesná prípustnosť návrhu nemôže byť daná ani ustanovením § 298 Civilného sporového poriadku.

Z ďalšej vecnej argumentácie žalovanej je zjavné, že súd prvej inštancie mal rezignovať na riadnu aplikáciu relevantných hmotnoprávných noriem, ktoré nahradil svojvoľnými úvahami a kritériami, ktoré nemajú oporu v žiadnom zákonnom ustanovení. V odôvodnení napadnutého rozsudku nič nenasvedčuje tomu, že by súd podrobil zmluvnú podmienku prieskumu z hľadiska kritérií rozpracovaných Súdnym dvorom EÚ vo veci Aziz (C-415/11) a Constructora principado (C-226/12). Relevantné právne normy – najmä v ustanoveniach § 53 ods. 1, 10 Občianskeho zákonníka a čl. 4 ods. 1 Smernice 93/13 – teda v skutočnosti vôbec neboli aplikované. Týka sa to najmä požiadavky kvalifikovanej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Rozsudok je z uvedeného dôvodu arbitrárny a nepreskúmateľný.

Dojednanou zmluvnou podmienkou nebola žalobkyni uložená žiadna právna povinnosť niest' dôkazné bremeno, ale slúži výlučne na preukázanie, akými zmluvnými dokumentmi bol sformovaný obsah zmluvného vzťahu.

Žalovaná navrhla napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu v napadnutom rozsahu zamietnuť a zaviazať žalobkyňu na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100%.

19. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedla, že napadnutý rozsudok vo vzťahu k výroku I. spíňa atribúty jasnosti, stručnosti a zrozumiteľnosti. Podaná žaloba má nepochybne nielen svoj

individuálny význam, ale vzhľadom na charakter neprijateľnosti zmluvných podmienok aj generálny význam. Z toho dôvodu je argumentácia žalovanej ohľadom neopodstatnenosti žaloby alibistická a bez relevancie. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení nie je potrebné tvrdiť ani preukazovať. Predmetné zmluvné dojednanie bolo určené ako neprijateľné nielen rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, ale aj všeobecnými súdmi SR. Žalovaná však tieto, pre ňu negatívne, rozhodnutia nerešpektuje. Jej cieľom je obísť zákon a tým vyňať spotrebiteľa z režimu právnej ochrany noriem zameraných na ochranu práv spotrebiteľa obsiahnutých v Občianskom zákonníku. Je taktiež neprijateľné, aby bolo na spotrebiteľa štandardnou zmluvnou podmienkou prenášané dôkazné bremeno oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a splnenia si zákonných povinností veriteľa. Žalobkyňa navrhla rozsudok v napadnutom výroku I. potvrdiť ako vecne správny, zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

20. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalovaného podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súd viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné a na druhej strane odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

21. Z obsahu preskúmaného spisu je zrejmé, že sporové strany uzavreli dňa 09.01.2007 zmluvu o splátkovom úvere č. 0503997252, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 100.000,- Sk (3.319,39 eur), ktorý sa zaviazala splácať v mesačných splátkach vo výške 1.482,- Sk (49,19 eur). Strany si dohodli ročnou úrokovú sadzbu 11,60 %, RPMN bola 14,16 % a konečná splatnosť úveru dňa 20.12.2016.

22. V zmysle podanej žaloby súd prvej inštancie vo svetle dikcie ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.05.2007 do 30.09.2007 preskúmal zmluvné dojednanie obsiahnuté v časti II. Záverečné ustanovenia, bod 2. zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 09.01.2007 (výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie), pričom dospel k záveru, že predmetné zmluvné dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

23. Proti tejto časti rozsudku podala odvolanie žalovaná. Podľa jej prevažnej vecnej argumentácie dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolacom konaní pritom z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu a z dôvodov, z ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať (§ 379, § 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov najmä v kontexte namietaných nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia vecí, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

24. V kontexte uplatnených odvolacích dôvodov vo všeobecnosti odvolací súd uvádza, že skutkový stav veci zisťuje súd na základe tvrdení sporových strán a výsledkov vykonaného dokazovania. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (viď primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

25. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo 7/2010).

26. Žalovaná v prvom rade namieta procesnú prípustnosť podanej žaloby, ktorá neslúži potrebám praktického života žalobkyne. Žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok typovo spadá pod ustanovenie § 137 písm. d) CSP. Po oboznámení sa s celou súvisiacou odvolacou argumentáciou žalovanej dospel odvolací súd k záveru o jej neopodstatnenosti, pričom argumentuje nasledovne. Súd prvej inštancie jasne a správne právne argumentoval prijatý záver o naliehavosti právneho záujmu žalobkyne ako spotrebiteľky, vyplývajúci z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, a to aj s poukazom na relevantnú rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Prešove a Najvyššieho súdu slovenskej republiky.

27. Odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku I. považuje odvolací súd za dostatočne presvedčivé a preskúmateľné. Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku dáva do pozornosti predovšetkým rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. z. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, z ktorého vyplýva, cit.: „Dovolací súd dospieva preto k záveru, že v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky ide o osobitný druh žaloby patriaci spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem.... Dovolací súd pre úplnosť však považuje za potrebné poznamenať, že cieľom žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nie je len to, aby individuálny spotrebiteľ bol chránený pred záväzkom voči nekalej podmienke uvedenej v spotrebiteľskej zmluve (aby ho táto nezaväzovala), ale obsahom je aj povinnosť dodávateľa nepoužívať ďalej nečestnú zmluvnú podmienku, najmä neuplatňovať z nej plnenie na súde a neprijímať plnenia z takejto podmienky. Účelom žaloby je aj pôsobiť ako „odstrašujúci“ prostriedok voči dodávateľom so zámerom predchádzať nečestným zmluvným podmienkam. Význam vyslovenia konkrétnej neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vo výroku rozsudku je tiež v tom, aby dodávateľa „nútil“ k náprave tohto stavu vo forme zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom nielen vo vzťahu k individuálnemu spotrebiteľovi, ale aby upustil od jej používania vo formulárových zmluvách voči všetkým spotrebiteľom. Tým sa zároveň naplňa dosiahnutie cieľa sledovaného Smernicou zabrániť neustálemu používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky zo strany dodávateľov.“

28. Z ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy možno vyvodit' povinnosť dodávateľa, podľa ktorej nesmie v spotrebiteľských zmluvách používať neprijateľné podmienky, čomu korešponduje právo spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Ako procesný prostriedok ochrany tu slúži práve žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V takomto spore je potom nositeľom hmotného oprávnenia, o ktoré v konaní ide, ten subjekt, ktorý vystupuje v zmluve ako spotrebiteľ a nositeľom povinnosti subjekt vystupujúci v zmluve ako dodávateľ. Žalobca je tak nositeľom hmotného oprávnenia, o ktoré v konaní ide a teda má v tomto konaní vecnú aktívnu legitímáciu. V prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky z hľadiska vecnej legitímácie nemá právny význam zánik záväzku splnením dlhu. Podaná žaloba vychádza zo zákonnej požiadavky, podľa ktorej spotrebiteľské záväzky nesmú zásadne obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky. To sa okrem iného prejavuje v povinnosti dodávateľa nepoužívať v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné podmienky. V tomto prípade nejde o nárok z právneho vzťahu, ktorého právnym dôvodom je zmluva, teda nárok vyplývajúci zo zmluvy, ale o nárok, ktorý vyplýva priamo zo zákona. V konaní o neprijateľnosť zmluvnej podmienky zánik záväzku splnením nemôže mať žiaden vplyv na žalobcom uplatnený nárok a teda ani na jeho vecnú legitímáciu. Opačný názor by v podstate znamenal odňatie možnosti spotrebiteľovi domáhať sa práva na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách žalobou na súde, čo odporuje článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj Smernici Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

29. S ohľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie v otázke procesnej prípustnosti žaloby, ktorá svojou povahou presahuje rámec individuálnych záujmov žalujúcej spotrebiteľky a prispieva aj k posilneniu ochrany spotrebiteľov na finančnom trhu.

30. K samotnej neprijateľnosti zmluvnej podmienky súd prvej inštancie správne poukázal na existujúce rozhodnutie Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9C/2/2014 zo dňa 16.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/41/2016 zo dňa 27.04.2017. Z odôvodnenia týchto rozhodnutí je zrejmé, že Občiansky zákonník obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednaní v štandardnej formulárovej zmluve, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie s tým, že predmetné ustanovenie zmluvy neprijateľným spôsobom prenáša dôkazné bremeno na žalobcov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie zo dňa 24.03.2014, č. SK/0207/99/2014, ktorým žalovanému bola uložená pokuta 10.000 Eur pre porušenie zákazu upierať spotrebiteľovi právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách tým, že dojednal so spotrebiteľmi zmluvy, ktoré okrem iného obsahujú totožné vyhlásenie dlžníka ako v prejedávanom prípade cit.: Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. l) OZ, ktorá má za následok, že na spotrebiteľa je de facto prenášané dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzavretia úverovej zmluvy. Práve skryté prenesenie dôkazného bremena má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potenciálnemu uplatneniu jeho práv na súde a u iných štátnych orgánov, keďže spotrebiteľ už len v dôsledku predmetnej zmluvnej podmienky môže byť odradený od prípadného podania podnetov alebo návrhov štátnym orgánom. Uvedenými zmluvnými podmienkami sa na spotrebiteľa taktiež neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s esenciálnymi informáciami podstatnými pre posúdenie vhodnosti a únosnosti úveru podľa zmluvy v kontexte jeho majetkových pomerov a finančných možností. Je neprijateľné, aby bolo na spotrebiteľa štandardnou zmluvnou podmienkou prenášané dôkazné bremeno oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a splnenia si povinností veriteľa zo zákona. Priemerný spotrebiteľ nemusí byť znalý povinností, ktoré veriteľovi ukladá zákon. Taktiež odvolací súd poukazuje na právoplatný rozsudok Okresného súdu v Skalici zo dňa 06.03.2013, sp. zn. 3C 234/2012, ktorým bola rovnaká zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú. Ustanovenie § 53a ods. 1 OZ zakazuje dodávateľovi používať zmluvnú podmienku, ktorá bola právoplatne súdom vyhlásená za neprijateľnú. Takáto zmluvná podmienka je neplatná (§ 53 ods. 5 OZ; absolútna neplatnosť).

31. Odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/41/2016 zo dňa 27.04.2017 aj v kontexte preskúmvanej odvolacej argumentácie odvolateľa, bez potreby doplnenia ďalších dôvodov neprijateľnosti zmluvnej podmienky, uvedenej v časti II. Záverečné ustanovenia, bod 2. zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 09.01.2007. Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní odvolateľa, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv.

32. Z uvedených dôvodov odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok v napadnutom výroku I. ako vecne správny.

33. Výrokom II. napadnutého rozsudku súd prvej inštancie zamietol žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, obsiahnutej v časti I. Základné podmienky zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 09.01.2007, v znení: „Poplatok za poskytnutie Úveru: 2.000,00 Sk, / z prostriedkov Úveru, Poplatok za správu Úveru: 60 Sk / mesačne.“ a., časti II. Záverečné ustanovenia, v bode 4je uvedené: „Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka, spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.“

34. Proti tomuto výroku II. podala odvolanie žalobkyňa, namietajúc nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a odôvodnením napadnutého rozhodnutia dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci nedostatočne zistil a vyhodnotil skutkové okolností, ktoré mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci. Uplatnené odvolacie dôvody považuje odvolací súd za opodstatnené, pritom argumentuje nasledovne.

35. K dojednanému poplatku o správne úveru je potrebné poukázať na ust. § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa použijú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka bolo prijaté zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 13.06.2014 s prechodným ustanovením § 879p Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovením § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 13.06.2014.

36. Ak dodávateľ využíva spoplatnenie konkrétnych úkonov alebo služieb, môže na spotrebiteľa prenášať len také nákladové bremeno, ktoré bude sledovať prospech spotrebiteľa v prevažnej miere. Ak poskytovateľ úveru má riadne s odbornou starostlivosťou poskytovať úvery, teda podnikáť podľa svojho licencovaného predmetu podnikania, nemôže poskytnúť úver bez toho, aby tento úver následne aj spravoval. Ide teda o činnosť, ktorá je pre poskytovateľa úveru nevyhnutná na to, aby mohol mať prehľad o realizovaných platbách zo strany spotrebiteľa, a teda o výške svojej pohľadávky voči spotrebiteľovi. Správa úveru v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, a preto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Právne bezvýznamný je poukaz na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-621/17 zo dňa 03.10.2019. Tento rozsudok sa týkal výkladu Smernice Rady 93/13/EHS vo vzťahu k maďarskému právu a nie k právu platnému na území Slovenskej republiky. Navyše v tomto rozhodnutí Súdny dvor EÚ v súvislosti s výkladom článku 4 ods. 2 a článku 5 Smernice Rady 93/13/EHS vyslovil len to, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne, nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsob ich výpočtu a dátum ich splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnota dotknutých súm. Aj z tohto rozhodnutia vyplýva, že musí ísť o služby poskytované spotrebiteľom ako protihodnota súm obsiahnutých v zmluve o úvere. Teda musí ísť o služby sledujúce záujmy spotrebiteľa a nie dodávateľa. Explicitne je to vyjadrené v ust. § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za neprijateľné zmluvné podmienky sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa. (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/55/2020 zo dňa 24.06.2021)

37. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú zistenia súdu prvej inštancie o plneniach, ktoré mali byť zo strany veriteľa protihodnotou poplatku za správu úveru, v dôsledku čoho súd prvej inštancie predčasne vyslovil záver o primeranosti poplatku za správu úveru či jeho určitosti. Zároveň, podľa obsahu spisu nie je možné posúdiť, či činnosť veriteľa sledovala záujem spotrebiteľa, alebo skôr jeho vlastný záujem na plnení zákonných povinností. Podrobnú špecifikáciu všetkých služieb poskytovaných ako protihodnotu poplatku za správu úveru pritom požaduje aj Súdny dvor EÚ v súdom prvej inštancie odkazovanej veci sp. zn. C-621/17.

38. Žiadna protihodnota plnení nebola skúmaná ani v kontexte dojednaného poplatku za poskytnutie úveru, preto sa vyššie uvedené závery odvolacieho súdu o nedostatočných skutkových zisteniach súdu prvej inštancie, vzťahujú aj na rozhodnutie o zamietnutí žaloby v časti určenia neprijateľnosti poplatku za poskytnutie Úveru: 2.000,00 Sk, / z prostriedkov Úveru. V tejto súvislosti si odvolací súd dovoľuje upriamiť pozornosť aj na spôsob započítania poplatku do istiny úveru. Tento postup žalovanej mal nepochybne vplyv nielen na správnosť uvedenia výšky úveru v zmluve o splátkovom úvere, ale aj na hodnotu RPMN. V okolnostiach preskúmvanej veci bola žalobkyni poskytnutá nižšia suma úveru, ako je deklarovaná v zmluve, pritom ak žalovaná poplatok za poskytnutie úveru neučinila dodatočným nákladom, priamo tým ovplyvnila celkovú čiastku, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť a skreslila hodnotu RPMN v neprospech spotrebiteľa.

39. K dohode sporových strán o voľbe režimu Obchodného zákonníka na ich právny vzťah, založený zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 09.01.2007, poukazuje odvolací súd na vlastnú recentnú rozhodovaciu činnosť. V právnej veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 7CoCsp/55/2020 súd vyslovil, že podľa dojednaní obsiahnutého v zmluve, vzájomné právne vzťahy sa mali v súlade s ust. § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Je teda nepochybne, že ustanoveniami Obchodného zákonníka sa mali riadiť všetky vzťahy medzi žalobcom a žalovaným bez akýchkoľvek výnimiek. Obchodný zákonník pritom úpravu neprijateľných zmluvných podmienok neobsahoval. Cieľom dojednaní o výlučnej aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka zo

strany žalovaného bolo znemožnenie aplikácie právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa na vzniknutý právny vzťah.

40. Okrem vyššie uvedeného, novela Občianskeho zákonníka účinná od 01.04.2015 doplnila ustanovenie § 52 ods. 2 o tretiu vetu, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Právny predpis, ktorého súčasťou je toto ustanovenie, nemá prechodné ustanovenia, čo znamená, že sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou tohto právneho predpisu. Tento záver priamo vyplýva nielen z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.04.2015 vydaného vo veci 3MCdo 14/2014, ale aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.05.2015 vydaného vo veci 8MCdo 13/2014.

41. V ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je obsiahnuté všeobecné pravidlo, podľa ktorého v prípade uzatvárania spotrebiteľských zmlúv treba dodržiavať právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv. Toto pravidlo má pôsobiť aj preventívne, teda slúži na vyjadrenie toho, v akom zmysle má dodávateľ pripravovať podmienky spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sú v zákone zakotvené pre uzatváranie konkrétnych spotrebiteľských zmlúv. Týchto zákonom ustanovených podmienok sa spotrebiteľ nemôže vopred vzdať. Preto by bolo neplatné aj také dojednanie v spotrebiteľskej zmluve, v ktorej by spotrebiteľ dal súhlas na neakceptovanie zákonom ustanovenej podmienky, či obchádzanie niektorej neprijateľnej podmienky, a to by v konečnom dôsledku zhoršilo jeho zmluvné postavenie. Podmienky spotrebiteľských zmlúv upravené v zákone sú vo vzťahu k spotrebiteľovi kogentné, keďže nepripúšťajú odchýlnu úpravu, ktorou by sa zhoršilo postavenie spotrebiteľa. Dojednanie použitia ustanovení Obchodného zákonníka na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, za situácie, ak v súlade s ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na tieto právne vzťahy sa vždy musia prednostne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/35/2022 zo dňa 06.12.2022, tiež 17CoCsp/46/2022 zo dňa 31.01.2023)

42. V preskúmvanej veci reflektuje odvolací súd odkazované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Cdo/294/2019 zo dňa 28.02.2022, avšak dáva do pozornosti súdu prvej inštancie, že zmluva o splátkovom úvere bola uzavretá v roku 2007, kedy súčasné znenie ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka nebolo platné ani účinné, preto je potrebné posúdiť, akú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach vyvolalo dané zmluvné dojednanie v čase uzavretia zmluvy. Z jeho doslovného znenia totižto nie je zjavné, aby sa režim Obchodného zákonníka mal použiť len na prospech spotrebiteľa, preto je potrebné zodpovedať otázku, či cieľom daného zmluvného dojednania nebola žalobkyňa vyňatá spod ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tomto smere relevantnú odpoveď neposkytuje.

43. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

44. Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je pritom v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ust. § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje strane konania posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní o veci samej.

45. Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie

všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru (z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. septembra 2006, sp. zn. I. ÚS 265/05).

46. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa sporovej strane konania odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, keďže aj pre odvolací súd je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

47. Z uvedeného dôvodu nepreskúmateľnosti vecnej správnosti napadnutého rozsudku, odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP napadnutý rozsudok vo výroku II. a súvisiacom výroku III. o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

48. K podnetu na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania odvolací súd uvádza, že s ohľadom na nedostatok skutkových zistení súdu prvej inštancie a tomu zodpovedajúci zvolený procesný postup zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nepovažuje odvolací súd podaný podnet nateraz za dôvodný.

49. Po vrátení veci je úlohou súdu prvej inštancie náležite sa vyporiadať s nastolenými úvahami odvolacieho súdu a vo veci nanovo rozhodnúť, pričom pri odôvodnení rozhodnutia musí mať súd prvej inštancie na zreteli ustanovenie § 220 ods. 2 CSP.

50. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

51. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).